

18+

Роман Ліньков

ОДЕРЖИМІСТЬ

Присвячую всім

Київ
2021

УДК 821.161
Л59

Роман Ліньков

Л59 Одержимість : роман. – Київ : Видавництво Ліра-К, 2021. – 134 с.

ISBN 978-617-7910-99-1

Спочатку: Тревора вбили. З нього зробили манекен.

Тепер: Тревор прокидається в труні. Таємнича жінка повертає його до життя своїм коханням. Вона мала зустріти героя біля могили, але її там чомусь немає. Щось пішло не так...

Отже: у кишені – записка, у голові – видіння дивного Міста, до якого Тревора тягне потужна сила. Навколо – тривожний новий світ. Що робити?

Чорний роман про любов.

УДК 821.161

ISBN 978-617-7910-99-1

© Ліньков Р., 2021

© Видавництво Ліра-К, 2021

– Отже, Ви матимете два так звані «тестові» дні. Ми його обробимо, щоб Ви змогли оцінити ефект. Випробувати і взагалі зрозуміти, чи до душі Вам таке спільне життя. Ми влаштуємо для вас маленький тур: два дні в компанії таких пар, як ваша – тих, що тестують, або повноцінних. Якщо Вас усе влаштує, чудово. Якщо ж ні, то, вибачте, але самі розумієте, грошей ми не повертаємо. Проте членство залишається за Вами. І за Вашого ж бажання ми завжди зможемо підібрати Вам нову пару. Наостанок хочу додати, що досі ніхто не відмовлявся, усі залишалися задоволеними.

– Добре. Я згодна.

I. МЕРЦІ ПРОКИДАЮТЬСЯ НАВЕСНІ

1.

У мені щось дозріло. Воно вже готове вирватися назовні. Моє серце відчуває приємну тривогу; відчуває, як із нього проростають квіти та кольори. Свіжий вітер дме крізь мої груди. Я бачу образи.

Африканські голі сукуби прогулюються по моїй шкірі, розтягнутій на кілометри. Вони одягнені лише в браслети та намиста. Кожен їхній крок – моє задоволення, якого я раніше ніколи не знав. Вони дивляться мені в очі та усміхаються. Над сукубами брудне небо: насичений сірий колір створює затишок, свіжість і тривогу водночас. Їхня мова лоскоче мої вуха та наповнює тіло душею. Вони шепочуть, кричать і сміються про любов до мене. І я більш не відчуваю біль – він кудись пішов. Його місце посіло передчущання.

Азіатські сукуби ніжно гладять мої нутрощі, видаляючи звідти увесь бруд. Їхні кольори: білий, червоний і чорний. Вони дарують тепло та віру в себе. Вони вчать мене вірності й відданості.

Арабські сукуби гладять мою голову та нашіптують моєму серцю слова мудрості. Вони вчать моє серце дарувати любов. Їхній колір – синій.

Усі ці жінки родом із сірих небес. Вони тут, щоб забрати мій біль і випустити назовні те, що дозріло усередині мене. Їхні голоси зливаються в єдиний шепіт із бордовим відтінком: «Вставай! Прокидайся!»

Тремтіння та судоми. Передчування пульсує в грудях. Я відчуваю запах. Я знав його завжди. Не можу згадати, але я впевнений, це – найкращий у світі запах. Мені здається, я усміхаюся.

Спочатку хрип. Потім я розплющую очі, і погляд упирається в пільму. Хрип переходить в крик, що розрізає чорний простір тонкими жовтими нитками. Я замовкаю. Десь в потилиці починають копошитися спогади, які скоро заговорять зі мною. Я розумію, що лежу на спині. Руки мої складені на грудях. Декілька рухів тіла, і приходить усвідомлення: я в труні. Б'ю кришку, але лише відчуваю її, болю немає. Я дихаю, але серце не б'ється. Воно живе, але не б'ється. По тілу прокочується хвиля мерзеного тремтіння, стає лоскотно в хребті. Жовтий свербіж в голові на саму думку про нерухоме серце. І цей запах, він тягне мене вгору.

Тріск кришки викликає приємні відчуття. Звук сатину, що рветься, пестить моє нутро. Я знаю себе частинами. Я пам'ятаю, що мої рухи можуть бути швидші, але щось ніби стримує мене. Це дратує. Проте запах сирії землі зовні, різкий і бентежний, фокусує усю мою увагу на русі вгору. Я стогну й повзу; земля сиплеться мені в очі. Геть з цього підземелля. Геть!

2.

Мертві нитки рвуться; ти намагаєшся вибратися з підземелля дохлих пристрастей. Це дуже важко, але можливо. Це – пастка, інший світ, в якому ти мучиш себе.

Коти тут мертві. Вони стогнуть, їхні очі гниють, їхнім смородом оповите усе місто. Ці коти ледве ходять, перевалюючись з одного боку в інший, у пошуках їжі, яку не в змозі перетравити.

Добрі пенсіонерки, що підгодовують їх свіжою рибою, насправді желейні фігурки з фіолетовим волоссям і собачими іклами. Вони перетікають від крамнички до крамнички й вивертають з пакетів смаколики в котячі миски.

Красиві, загорілі парочки на пляжах – пластмасові. Вони порожні, їхня близькість смердить розплавленою гумою, а усмішки можна стерти рідиною для зняття лаку.

Пісок на пляжах дохлих пристрастей – ріжуче жовтий. Немов яєчний жовток він липне до ніг. Цей пісок пропалює ступні.

Вода – крижана та чорна. Море кишить блідими отруйними водоростями й бурими сліпими бичками. Сонце в цьому місті сліпучо біле, його холод обпалює шкіру. Його світло видавлює кров крізь пори.

Кожна тінь тут постійно схлипує й благає тебе позбутися спогадів. Але це неможливо. Тоді твоя власна тінь починає ненавидіти тебе.

Тут завжди полудень – сонний і такий, що давить. І ніхто не може заснути.

У кожного тут свій маршрут. Все, що тебе оточує – твої найбільісніші спогади.

Кораблі з порту завжди лише відчалюють, але тобі ніде купити квиток. Ти тільки й можеш, що спостерігати їхнє відплиття, твоє місце в першому ряду.

Покидаючи цей полон, спотикаючись о зламані підбори, потріпані батоги, наступаючи на латекс, я думаю про тебе. Яка ти будеш? Та, що витягла мене з пекла спогадів і повернула до життя. Я вибираюся з підземелля дохлих пристрастей, сам мертвіший за мертвих. Поки що. І я згадую цей запах. Це – ти! Це твій запах витягнув мене з могили. Ну що ж, я йду. Чуєш?

Я завжди боявся, що рятувального дзвінка не буде. Бог не зателефонує. Ніхто не постукає в двері, не принесе лист, успіх, усмішку. Усі найкрасивіші, найрозумніші та найуспішніші – неподалік. Вони – таке ж лайно, як і я. Але це виявилось неправдою, і з'явилася ти. Цілувати твої губи – як дивитися чужі старі фото. Як розмазувати по холодних кахлях в'язкий, запашний малиновий колір.

Я вибираюся назовні. Весняне повітря закутує та насичує мій труп, щасливий і цілеспрямований. Кольори цієї Весни, іншої Весни, нової та хвилюючої, наповнюють моє тіло духом. Синя трава, фіолетові рослини, сіре небо й блакитне сонце. Я опритомнів у твоєму світі, і він мені подобається. Я обтрушуюся біля власної могили, і є в цьому щось правильне та живе.

Я дивлюся на тужливий пластик вінків, і спогади палять моє нерухоме серце.

3.

Я пам'ятаю, вона повільно поклала слухавку, перевірила квитки та документи. Потім подивилася в дзеркало: червоні заплакані очі, втомлене обличчя, розгублений погляд. Я пам'ятаю себе на дивані, у своєму кращому костюмі. Причесаний і спокійний.

Вона тягнула мене до ліфта, ледве стримуючи крик. Дрібні краплі поту на її лобі. Задушливий кінець вересня, її очі в огидній слізній плівці. Водій здивовано спостерігав, як вона затилювала мене в машину, але допомогти так і не наважився. За вікном летіло розмите, чуже життя. Вона вклала мене головою собі на коліна, немов я лише заснув, а не помер. Ніби я знову був п'яний і щасливий. Водій утиснувся в сидіння, я відчував його жах. Дивно, як вони взагалі взяли його на цю роботу. Вона гладила моє холодне обличчя. Потім аеропорт, двоє кремезних чоловіків потягли мене в приватний літак. Дві горілки, кивок стюардеси.

Вона напилася й голосно шепотіла мені на вухо різний бруд, як шаман свої закляття.

Її похмілля, автобус, готель. І наш останній секс: вона вскочила на мене, знову п'яна та розпалена, але зіскочила тієї ж миті. Її обличчя було спотворене жахом і безвихіддю. Бідолаха була не в силах звикнути до холоду, ніяк не могла змиритися зі своєю помилкою. Потім все ж таки взяла мій член і навіть трохи попестила. Знов влізла на мене, почала скакати та бити в обличчя, вивергаючи потоки лайок і звинувачень, які так і не наважилася сказати мені живому. Вона дуже швидко кінчила та уляглася поруч, присоромлена й тиха.

Експерсія наступного дня. Бус із такими ж чарівними, напівмертвими парами. Здавалося, ніби живі чоловіки й дружини змагаються між собою в дбайливості про своїх мерців. Манчестерська мумія зісковзнула зі сидіння та впала обличчям у заповшену підлогу. Чоловік знічувався, обтрушуючи її вінчальну сукню. Навпроти сиділи молодята, і чоловік безсоромно тискав свою мертву дружину, задерши їй спідницю й оголивши білизну. Здавалося, він виїбе її прямо тут, на очах у всіх. Він запропонував нам прийти увечері до їхнього номеру.

Я пам'ятаю музеї, кафетерії, танці, нещасні сльози. Я пам'ятаю, як живі ділилися своїми трагедіями, плакалися одне одному останнього вечора, потім зраджували своїх мертвих у туалетах генделів. Коли ми летіли назад, вона була холодніша за мене. Відсторонена й скривджена. Хоча, це вона мене вбила, і вона мала нахабство зрадити мене мертвого із якимось старим мудаком, покичясь не дуже приваблива літня дружина мацала мене під столом в ресторані, хоча мені це навіть сподобалось.

І, звичайно, підготовка до похорону. Ось воно! Я згадав тебе! Ти в білому халаті схилилася над моїм голим тілом. Усміхаючись, дивилася мені в очі та муркотіла собі щось під носа. І раптом ти укусила мою щоку, стала цілувати шию, гладити груди. Ти прошепотіла мені на вухо – Ялюблютебе, обоже, люблю! Треба трохи почекаати, перетерпіти Зиму. – Ти одягнула мене, наклала грим і сказала – Я зустріну тебе біля могили, коли настане час. – І поклала мені щось у кишеньку.

Потім нитки опустили мене до ями.

4.

Вулиці усіх міст, де я бував, змішалися, створивши мегаполіс, де ти і я вміємо літати. Величезне, загадкове Місто поза часом і простором. Тут кожен кут зберігає власну таємницю, у кожного серця свій мотив. Висотки підпирають небо й коренями йдуть углиб темних, сирих помешкань вишуканих лиходіїв. Небо тут завжди або попелясте, або буре. Вуличні музики ллють свої тривожні звуки на запорошену, сіру геометрію бульварів, будівель, птахів і ліхтарів. Тут десятки мільйонів людей і в кожного та кожної – унікальне ім'я. Околиці оповиті туманом і бо-лотами; ізгої та безліч стежок із примарними, вологими силуетами, що блукають у пошуках співрозмовників, співучасників, жертв. Тут березневе надвечір'я та квітнева ніч змінюють одне одну без перерв на ранок і день. Чоловіки в капелюхах, пані з ридикюлями, закохані щури на бруківках. Квіти муркочуть і тягнуться до людей, які гуляють у Центральному парку. Ти любиш там довго блукати одна, чекаючи, що я ось-ось з'явлюся. Пряний аромат окутує алеї; величезні ворони спостерігають за переміщенням згустків енергії. Величні хмарочоси ховають за похмурим склом похоть, азарт і грандіозні плани. Бордові килими, бордові скатертини, начищені до блиску туфлі. Підпільні паради вбивць. Гвинтокрили, що розтинають в'язкий простір під кислими хмарами.

Машини, хитрі й трохи втомлені, повзають, як механічні комахи, дорогами Міста й хрускотять хромованими кістками, зітхаючи своїм шкіряним нутром. Теплі бари з балакучими монстрами, маленькі театри для самотніх, галереї в підвалах, де виставляють те, що прийнято за-

мовчувати. Канали й затоки – там свої мешканці: вони поглинають, всмоктують і платять поліцейським за недоторканість; канали обплутали сонним павутинням усе Місто. Воно існує в іншій реальності. Столиця усіх міст.

5.

Я озираюсь. Навкруги нікого. Ворони топчуть хрести й спостерігають за захопленим мною з високих акацій та ялин. Так багато могил і жодного відвідувача. Вона поховала мене в затишному місці. Але ж... де ти? Мене охоплює неприємне відчуття.

Я човгаю до невеликого столика з двома лавками біля сусідньої могили. Рухи даються мені дуже важко: бальзамування. Чи просто справа часу, розходжуся? Сідаю на лавку, знімаю взуття, витрушую землю. Дуже хочеться палити. За звичкою шарю в кишенях і замість сигарет знаходжу записку:

Якщо я не прийду, шукай мене в Місті. Зв'яжися з Клаусом, він допоможе. 867-12-23

Треба відшукати вихід із кладовища. Мене знову охоплює тривога й душить передчування: щось невиразне, велике й чисте чекає на мене попереду. Щось подібне було зі мною, я вже грав у цю гру, тільки мені так і не дали дійти до кінця. Спогади. У моєму пеклі надто багато ходів і кімнат, легко заблукати.

Мені було десь три або чотири роки, це було маленьке північне містечко. Пам'ятаю приватні будинки та зйом-

ні кімнати. В одному з цих будинків я познайомився з дівчинкою. Її звали Біла, вона була мого віку. Пам'ятаю нашу люблену гру: ми ховалися під столом або за ліжком, знімали майки й торкалися сосків одна одного. У ці моменти мені немов відкривалась якась таємниця, щось велике та прекрасне. Коли сім'я Білої з'їхала, я сумував. Ось тоді, мабуть, все й почалося. Біла стала точкою відліку моєї гри в залежність, мого пошуку ідеальної співучасниці, партнерки по таємниці, розумінню, злочину й життю.

Мені здається, я усміхаюся. Повільно встаю, озираюся. Новий світ мені до душі, тільки ось, де вихід із кладовища?

Іду, здається, на північ. Порослі синьою та жовтою травою стежки, гравій, сміття й надгробки. Промені блакитного сонця іноді прориваються крізь щільні ряди хмар і заряджають повітря рідким занепокоєнням. Розкішні пам'ятники та пагорби забутих могил у бур'янах, які за багато років глибоко осіли. Чорний присмак околиці. Кладовище, мабуть, розташоване десь на відшибі, за містом, немов похмурий, мовчазний сателіт фонтануючої життям планети, мертва немовля, що волочиться за божевільною матір'ю-містом на пуповині сірої, порожньої дороги.

Пронумеровані сектори з іржавими стовпчиками по периметру; обличчя, дати, жахливі вінки. Трава біля ніг, така відгодована, занадто жива, смішить мене своїм синім кольором: він настільки насичений, що видається тупим і рідним, як жарти доньки-невдахи. Мені хочеться підмести траву, згребти до купи величезним іржавим гребнем усю шорсткість її оксамиту, що перекидається в роті, аби поринути в цю прохолодну й свіжу масу. Я хочу змити із себе затхлість дерев'яної труни раз і назавжди,